

CHƯƠNG VIII

Đường đến khi Hạnh Tiên vừa lo xong việc nhà. Mang theo một bó hồng nhung đỏ rực rỡ, Đường vừa trao cho Hạnh Tiên, vừa nói bằng giọng vui.

- Hạnh Tiên! Tặng em nè. Hoa đẹp lắm, anh đã phải chọn cả buổi mới được đó. Em nhìn xem có thích không?

Đón lấy bó hoa từ tay Đường, Hạnh Tiên gật nhẹ nhưng giọng thì buồn thiu:

- Thích. Em thích lắm.

- Thích mà sao không vui? Anh thấy vẻ mặt của em buồn bả thế nào đó.

Hạnh Tiên thở dài:

- Vui làm sao được, mấy hôm nay anh Du bỏ nhà đi mất tiêu. Anh không về làm em thấy giống như mình đang có lỗi rất lớn. Nói thật nha, trong lòng em bây giờ đang rối lắm, em cũng chẳng biết được mấy ngày nay anh đi đâu, ở đâu và làm gì. Nếu rui như có chuyện không hay xảy đến cho anh, em cũng không biết làm sao mà sống đây.

Đường nhìn Hạnh Tiên chăm chú:

- Em lo cho Du như vậy, bộ không sợ anh ghen sao?

- Ghen gì mà ghen, em xem anh Du như anh ruột chứ bộ.

- Nhưng Du thì lại yêu em.

- Chẳng lẽ anh không biết rõ nguyên nhân vì sao anh bỏ nhà đi à?

- Thì vì em cự tuyệt tình anh.

- Biết vậy sao còn ghen? Anh xem em là hạng người bắt cá hai tay ư?

- Không phải. Nhưng anh sợ em muốn đền đáp cả gia đình anh cru mang nên có thể em sẽ....

Đường chưa kịp dứt lời thì Hạnh Tiên đã đưa tay mình bịt vội lấy miệng anh:

- Nếu anh còn nói nữa nhất định em sẽ biến những giả thiết kia thành sự thật đấy.

Nghe Hạnh Tiên nói thế, Đường đã vội cuống cuống:

- Anh xin lỗi, anh chỉ đùa thôi mà.

- Trong lúc này những lời đùa như vậy thật không nên chút nào. Bởi vì trong khi em và anh đang vui vẻ với hạnh phúc và tình yêu của mình thì đang có một người rất đau khổ khi phải đứng bên ngoài mà nhìn ngắm.

- Nhưng em và anh đâu có lỗi.

- Đúng là chúng ta không có lỗi khi yêu nhau, nhưng Du cũng đâu có lỗi khi yêu em.

- Em nói gì vậy Hạnh Tiên?

- Em chỉ muốn nhắc anh, chúng ta đang có những cái mà người khác không có và chính vì sự thoa? mãi với những hạnh phúc tồn tại quanh mình chúng ta đã bỏ quên cảm nghĩ của những người luôn thương yêu ta và chính điều đó đã khiến cho họ đau khổ.

- Em muốn nói đến Du?

Hạnh Tiên gật đầu, rồi nhìn đường thật lâu.

- Anh có biết bóng ma mà em nhìn thấy hôm ở bệnh viện là ai không?

- Chẳng lẽ là Du?

- Vâng. Chính là anh. Anh muốn đến để chăm sóc em, nhưng vì luôn có anh bên cạnh em, nên anh chỉ dám đứng xa xa mà nhìn. Đêm ấy khuya lắm, và dưới cơn mưa tầm tã ngoài trời, anh ấy đã đứng để nhìn chúng mình..... hôn nhau. Cảm giác ấy, thật là khó chịu, đúng không?

- Nếu là anh, anh cũng không chịu nổi.

- Vậy mà anh ấy đã phải cố chịu, phải cố như người ta nuốt một cái xương gà vào cổ, cố chịu và cố vui để che đậy những giằng xé trong lòng.....

- Anh ấy khổ vì anh ấy yêu đơn phương, mà từ xưa đến nay có ai yêu đơn phương mà có được hạnh phúc đâu?

- Chính vì thế mà em mới thấy khó chịu. Em không biết rằng sự vô tình của mình đã làm hại đến anh ấy.

Đường nghe Hạnh Tiên nói thế thì chặc lưỡi:

- Người vô tình, kẻ hữu ý làm sao mà biết chứ. Nếu như anh là Du, anh sẽ không cãi sự như thế đâu. Tình yêu mà, cần thiết phải có sự tự nguyện, nếu đến với nhau ngoài tình cảm chất chứa trong tim thì tình yêu đó sẽ không có cơ hội tồn tại. Anh Du và em sống chung một ngôi nhà nếu muốn tỏ tình thì đâu có gì là khó. Chẳng qua anh ấy hoặc quá hèn nhác, hoặc vì đã ngộ nhận tình cảm mất rồi cũng nên.

- Anh nói vậy là ý gì?

- Thì còn ý gì nữa, đơn giản vì anh ấy đã quen với sự có mặt của em trong nhà này, nay biết em và anh yêu nhau, anh ấy sợ mất em, nên cuống cuống lên. Và khi sự lo sợ dâng cao với những tình cảm mà hai người đã có với nhau suốt tám năm qua đã khiến anh ấy tưởng lầm là anh đã yêu em.

- Nhưng đúng là Du yêu em mà.

- Yêu sao trước đây không ngỏ lời. Cơ hội cho anh ấy đâu có thiếu. Chỉ tại anh ấy không dám.....

- Anh ấy bặm trợn như vậy, lẽ nào chỉ có ba tiếng "anh yêu em" mà lại không dám nói.

- Tình yêu mà, khó giải thích lắm.

- Thì cũng như anh vậy, thời gian quen nhau của chúng ta đâu có dài sao anh lại dám làm những điều anh Du không dám?

Hạnh Tiên bật cười:

- Thì anh quỉ quyết, anh giàu kinh nghiệm hơn Du.

Đường mỉm cười:

- Em là mối tình đầu của anh, sao anh giàu kinh nghiệm cho được.

- Ai mà biết. Đàn ông các anh ai mà tin cho được.

- Nhưng anh thì lại rất thành thật, chính sự thành thật cộng thêm tình yêu hối thúc, cho nên anh mới dám làm điều đó.

- Vậy bây giờ anh đã thấy hối hận chưa?

Đường xua tay rồi hỏi lại Hạnh Tiên:

- Câu đó anh phải hỏi em mới đúng. Thấy được chân tình của Du, em có hối hận khi đã nhận lời yêu anh không?

- Anh nói vậy có phải đã nghi ngờ em?

- Không phải nghi ngờ, nhưng anh đang giúp em tự hỏi lại lòng mình.

- Lòng em thì có gì để hỏi nữa chứ. Em thương anh Du bằng tình cảm anh em. Còn người em yêu lại chính là anh.....

Lặng nhìn cái miệng xinh xinh của Hạnh Tiên khi nói những lời khẳng định tình yêu, Đường thấy thật hạnh phúc.

- Em nói thật không?

- Anh không tin?

- Không. Anh tin chứ. Tin nhưng anh vẫn thích hỏi, vì anh cảm nhận được hạnh phúc khi nghe câu trả lời của em, chỉ tội nghiệp cho Du.

- Sao lại có Du ở đây?

- Vì Du không có được cảm nhận đó như anh.

- Anh đang thương hại hay trêu ghẹo Du.

- Anh đâu có tư cách để thương hại hay trêu ghẹo chứ. Anh chỉ thật lòng xót xa cho Du vì anh đã tước mất niềm hạnh phúc mà lẽ ra anh ấy sẽ có.

- Sao lại sẽ có? Nếu không yêu anh, em cũng không yêu Du, vì em đã quen xem anh ấy là anh rồi. Ai đời em gái mà lại yêu anh trai chứ.

- Vậy bây giờ em tính sao?

- Còn tính sao nữa. Anh ấy không chịu hiểu thì em còn biết phải làm sao?
- Nhưng việc anh ấy ra đi.....
- Thì phải tìm chứ còn biết sao. Mấy hôm nay em và Hạnh Giang đã đi tìm anh ấy suốt, nhưng đến đâu cũng không gặp.
- Em có hỏi bạn bè anh ấy chưa?
- Rồi, nhưng họ lác đầu, không ai biết anh ấy đi đâu.

Đường thở dài:

- Tội nghiệp cho Du! Cuộc đời của anh ấy chẳng có gì vui cả. Không có gia đình, không có tình yêu..... sống như vậy cô đơn và khổ sở lắm.
- Nhưng bây giờ nếu anh ấy nghĩ lại, thì hạnh phúc đang chờ anh ấy đấy.
- Em nói vậy là có ý gì?

Thấy Đường ngạc nhiên, Hạnh Tiên vội nhìn anh rồi từ tốn:

- Hạnh Giang yêu Du rồi, anh biết không?
- Sao? Em không đùa chứ?
- Em đùa để làm gì? Thì ra em gái mình đã yêu anh chàng lãng tử này từ lâu.
- Sao anh không nghe nó nói? Nhỏ Giang cũng kêu kỳ lắm, đâu lý do nào Du lọt vào mắt xanh của nó.

Hạnh Tiên lác đầu:

- Anh nói vậy là sai rồi. Du thông minh, tốt bụng và rất cầu tiến. Chỉ vì điều kiện kinh tế gia đình không cho phép nên anh ấy mới thất thế như vậy, chứ nếu có cơ hội tiến thân, nhất định anh ấy sẽ không thua ai đâu.

- Không phải anh muốn đề cập đến chuyện đó. Ý của anh là Du đã từng nói yêu em, giờ Hạnh Giang lại đi yêu anh ấy, sự trớ trêu đó chỉ sợ tội nghiệp cho Giang và khó xử cho Du.

- Em cũng nghĩ vậy. Nhưng biết đâu sự éo le đó lại là duyên phận, vì yêu nhau trong hoàn cảnh đặc biệt như thế cũng là cơ hội tốt để họ thử thách lòng nhau.

- Nhưng nếu lỡ Du..... không yêu Hạnh Giang thì sao?
- Thì nhà này có thêm một kẻ thất tình nữa chứ sao? Liên hệ thêm vài người có hoàn cảnh như vậy rồi thành lập một câu lạc bộ thất tình luôn.

Đường nhăn mặt:

- Đừng giỡn nữa mà, mau nghĩ cách đi.
- Thì em cũng đang nghĩ cách đây nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra được cách gì.

- Vậy thì biết làm sao? Anh Du đi như vậy có khi nào đi luôn không?

- Không đâu. Ảnh không thể bỏ đi mà không nói lời từ biệt với em. Và lại đây là nhà của ảnh, nếu muốn đi thì em và mẹ đi mới phải.

- Anh thật không ngờ chuyện lại đến nước này. Lẽ ra khi cả nhà em sum họp như vậy thì tất cả sẽ tốt đẹp và hạnh phúc mới phải chứ.

- Chuyện đời mà anh, có nhiều chuyện không ngờ lắm. Cũng như mẹ em bây giờ, ai ngờ tưởng gặp được hai đứa con là đủ, ai ngờ trong lòng bà vẫn canh cánh nỗi nhớ chồng.

- Vậy sao mẹ em không đi tìm ba em?

- Giữa biển người mênh mông biết đâu mà tìm? Cũng như em, Hạnh Giang và mẹ vậy, cách biệt nhau đến tám năm, rồi tình cò mới gặp lại nhau thôi.

Đường ngồi ngắm bó hoa hồng cắm trong bình, vừa chặc lưỡi:

- Anh cũng không ngờ lại có bi kịch như vậy xảy ra cho gia đình em. Nói thật, hồi ba mẹ anh nhặt được Hạnh Giang dưới chân cầu, con bé tưởng đã chết vì bệnh. May nhờ cứu chữa kịp thời nên nó mới được khôn lớn như ngày nay, chứ nếu không thì.....

- Hồi đó, vì sợ cậu mợ bắt đem cho người ta rồi chị em sẽ mỗi đứa một nơi, nên em mới dắt Hạnh Giang chạy trốn cùng em. Ai ngờ, nó chịu mưa nắng đói khát không nổi nên đã ngã bệnh. Lúc đó vì không có tiền chữa bệnh cho Giang, nên em và anh Du mới đưa Giang xuống gầm cầu nằm chờ để hai đứa em đi kiếm tiền. Xin chẳng ai cho, bản cùng quá, tụi em lỡ tay ăn cắp tiền của một bà nhà giàu nọ. Vậy là em và anh Du bị phát hiện, em bỏ chạy vì sợ nên bị xe...ng. Còn anh Du thấy em như vậy nên quay trở lại, cuối cùng tiền cũng không có mà đứa thì nằm nhà thương, đứa thì bị bắt. Anh Du thì không làm gì được cho Giang đã đành. Còn em thì bị hôn mê không cách nào lo được cho nó. Đến chừng em tỉnh lại được ra về, tìm đến chỗ cũ hỏi thăm thì không ai biết. Tụi em lạc nhau từ đó.

Đường nghe Hạnh Tiên nói thì cảm động:

- Vậy mà khi đó đã có lúc anh rất oán giận người nhà của Hạnh Giang, anh cứ nghĩ chỉ có những người táng tận lương tâm mới có thể vức bỏ con, em mình như vậy.

- Nếu em là anh thì em cũng vậy. Bị bỏ rơi, tâm trạng đâu dễ chịu gì.

- Nhưng cũng từ khi hiểu rõ mọi chuyện, anh mới thật sự thấy mình hồ đồ. Vì thật ra cuộc đời vẫn không đến nỗi đen tối như mình vẫn tưởng.

Hạnh Tiên rót ly nước cho Đường rồi nói:

- Lúc ấy chắc Hạnh Giang hận em và mẹ em lắm.

- Còn phải nói, nó cấm không cho ai nhắc đến hai người. Nhưng anh biết nó vẫn mong cuộc đoàn viên, khi cứ buổi chiều về là nó tha thân bên chiếc cầu ngày trước. Ba mẹ anh thấy nó buồn, nên dời về Ban Mê Thuộc mấy năm. Nhưng rồi cũng lại vì công việc, ba mẹ lại đưa gia đình trở lại Sài Gòn. Thế là có một cuộc hội ngộ thật kỳ lạ diễn ra.

Hạnh Tiên thở dài:

- Chỉ tiếc là cuộc hội ngộ này vẫn chưa toàn vẹn, ba em vẫn còn thất lạc ở đâu đó trong cuộc đời này. Ngày nào chưa tìm được ba, và chưa giải toa? được nỗi đau khổ của Du, thì em vẫn chưa được yên tâm.

Đường nắm tay Hạnh Tiên với vẻ cảm thông:

- Có thể anh chia sẻ nỗi lo này cùng em không?

- Đương nhiên rồi, nhưng không phải chỉ chia thôi mà đủ, anh còn phải gánh phụ em nữa kia. Vì nỗi lo này lớn quá, nếu không có anh chưa chắc em có thể vượt qua nỗi.

Đường kéo nhẹ Hạnh Tiên vào lòng rồi hôn thật lâu trên mái tóc cô. Mái tóc thơm của người con gái anh yêu cứ quấn quanh bên anh như một thông điệp nồng nàn từ con tim.... khiến cho lòng anh cứ mơn man cùng hạnh phúc..... Lúc này ở buồng trong, nghe tiếng Đường và Hạnh Tiên trò chuyện với nhau, dì Tư càng thấy thương con hơn. Tội nghiệp! Suốt cả quãng đời con gái, Hạnh Tiên chỉ sống trong cảnh thấp thỏm, âu lo và cả những trăn trở cho số phận của mình, của em, của cha và cả của mẹ. Những âu lo đó đã làm cho cô đến với cuộc đời bằng sự hoài nghi và cả những mặc cảm, chen lẫn với những khát khao tốt cùng về những ngày mai tươi sáng..... Tất cả những điều đó tưởng chừng như mâu thuẫn nhau, đối nghịch nhau nhưng cuối cùng giống như một định mệnh, chúng lại hoà quyện nhau, trộn lẫn vào nhau rồi xoay quanh số phận của Hạnh Tiên. Định mệnh đó là những thử thách cuối cùng của cô ở phía trước ngưỡng cửa hạnh phúc hay không vậy?

Mò mẫm một lúc dưới gầm cầu, Hạnh Giang phải cố gắng lắm mới bước qua được những lớp đá nằm chông chênh dưới đất, và hất những túi nylon vương dầy dưới chân, những vỏ bia và cả những đồ hộp ngổn ngang chung quanh, cô mới đến được chỗ cao nhất của gầm cầu. Chính chỗ ấy ngày xưa cô đã từng nằm ở đây, dưới chân là con nước triều lên để chờ chị và chờ Du.... Bây giờ cũng chính chỗ ấy, nơi cô nằm ngày trước, hình như cũng có ai đó nằm co quắp dưới tấm chiếu dầy nhộp nhúa..... Hươ ánh đèn pin đến chỗ ấy để định hướng, Hạnh Giang vừa định lên tiếng gọi thì bất chợt cô thấy chân mình bị nhói đau, lia ánh đèn xuống thật nhanh rồi hồi hải nhìn. Thì ra lúc này ở dưới chân cô là một con chuột cống to đùng, đang thản nhiên gặm một miếng bánh mì khô quắp bên cạnh ngón chân cô và con đầu lúc nảy của cô là do chú chuột đang mê ăn nên gặm luôn cả những ngón chân của Giang. Hoảng hốt vì sợ và gớm ghiếc, Giang hét to một tiếng rồi phóng đại đến chỗ có người nằm. Vừa chạy, cô vừa hét:

- Cứu! Cứu tôi với!

Chẳng may gần đến chỗ có người nằm cô bị trượt chân xuống một phiến đá và mất đà nên cô ngã âm lên người đang nằm dưới đất. Phần thì sợ chuột, phần thì hoảng hồn vì cú té của mình, cô vội gọi người bị cô đè khi nãy bằng giọng lo lắng:

- Xin lỗi, cho tôi xin lỗi. Ai nằm đây vậy? Có sao không?

Thấy người đó nằm yên, Giang càng hốt hoảng, rồi vừa cố kéo chiếc chiếu ra, cô vừa gọi, vẻ sợ hãi:

- Ai nằm đây vậy? Có sao không? Trả lời đi!

Vừa gọi, vừa lắc mãi một lúc, Giang mới nghe tiếng rên nhỏ từ người đó phát ra. Mừng rỡ cô vội hỏi:

- Ông không sao hả, phải không?

Nghe xong câu hỏi này, người đó vội đưa tay lên trời rồi la lớn:

- Giết người! Giết người! Bớ người ta, có giết người!

Hết hồn Giang vội chụp lấy đèn pin rồi soi vào người đàn ông, cô vừa thanh minh:

- Không, không. Không có ai giết người cả. Ông bình tĩnh đi. Tôi đây mà. Tôi chỉ sợ ý té vào ông thôi.

Nghe giọng Giang, giọng người đó cầu nhàu:

- Biết ngay là cô mà. Lấy thịt đè người, còn nói là không biết. Chẳng hiểu sao lần nào gặp cô là tôi cũng bị tai hoa..

Nhận ra tiếng Du gầm gừ, Giang bật cười:

- Là anh đó hả. Tự nhiên lại xuống đây nằm. Lúc nãy té vào anh, tôi còn tưởng anh chết rồi chứ.

Lồm cồm bò dậy, Du nhìn Giang bực bội:

- Mắt mũi để đâu mà nhảy xổ vào người ta thế kia. Cũng may là cô bỏ giày ra chứ nếu không gót giày của cô mà giẫm phải tôi thì thế nào cũng toi com.

Giang gỡ đầu rồi lí nhí:

- Cũng may là chiếc giày bị rơi ra, chứ đúng là em mang giày đến đây mà. Gớm! Chỗ gì cứ tối lom lom, chuột thì to đùng, bớ ai mà không sợ.

- Sợ rồi nhảy vào người ta à?

- Chỉ chạy thôi, chẳng may vấp té chứ bộ.

- Bộ hết chỗ vấp sao mà vấp vào người ta. Lúc nãy tôi còn tưởng trời sập nữa chứ. Người có nhẹ nhàng gì cho cam, nhảy cả vào người của người ta, bộ muốn đè chết người ta hay sao? Nói thật nghe, mai tôi đi chụp X quang, tôi mà bị gãy cái be sườn nào thì cô chết với tôi.

Giang nhìn Du năn nỉ:

- Thôi mà cho xin lỗi đi mà. Tại em lỡ đó thôi. Lần sau em sẽ cẩn thận hơn.

Du tròn mắt:

- Lần sau? Còn có lần sau nữa hả? Cũng may lần này cô chỉ té vào phần dưới của tôi nên tôi còn toàn mạng, chứ lần sau cô té vào phần đầu của tôi, chắc tôi đi chầu diêm chúa quá.

Giang che miệng khúc khích:

- Thì mua mũ bảo hiểm đội vào, bảo đảm an toàn cả trong giấc ngủ.

Du gắt gỏng:

- Còn đùa nữa hả. Khi không tới phá giấc ngủ của người ta, muốn gì?

- Làm gì mà sùng sộ dữ vậy? Cực khổ mấy bữa nay mới tìm được anh, vậy mà nãy giờ nói câu nào cũng khó nghe.

- Nói khó nghe còn đỡ đó. Nếu không nể quen biết, nãy giờ tôi đập một cái xuống sông là sáng mai ra tới hải phận quốc tế liền. Đêm hôm khuya khoắt, con gái con đũa dám một mình xuống đây, bộ chán sống rồi sao?

Giang ngồi xuống tảng đá nhô lên ở gần Du rồi nói giọng tủi thân:

- Ai bảo mấy bữa nay anh đi không về, báo hại ở nhà lo muốn chết. Mọi người đổ xô đi tìm anh. Chợt nhớ đến chỗ này nên em đi tìm đại. Em đến hồi chiều một lần nhưng không thấy anh. Em nghĩ thế nào tối anh cũng về ngủ, nên em chờ đến tối mới quay lại tìm anh.... Ai ngờ...

Du vung tay đập muỗi rồi nói giọng tỉnh queo:

- Tìm tôi làm gì cho mệt, các người có nhau đầy đủ rồi, còn cần gì đến tôi?

- Anh nói vậy sao được. Mấy bữa nay, chị Hai lo cho anh nên bệnh lại rồi đó. Hôm qua tìm anh không được lại dầm mưa to nên tối hôm qua chị Hai lên cơn sốt cao, cả nhà phải đưa chỉ trở lại bệnh viện.

Nghe Hạnh Giang nói đến đây, Du vội hỏi:

- Hạnh Tiên sốt lại à? Bây giờ cô ấy ra sao rồi?

- Chị ấy bị sốt thương hàn, sức khỏe yếu nên bác sĩ giữ lại bệnh viện để điều trị.

- Vậy cô ấy sao rồi? Đã đỡ chưa?

- Đỡ gì mà đỡ, sốt đến mê mang bất tỉnh, tóc lại rụng gần hết thê thảm lắm.

Nghe câu trả lời này, Du hoảng hốt níu tay Hạnh Giang:

- Đi, đi về ngay tôi muốn về thăm Hạnh Tiên.

- Hạnh Tiên, Hạnh Tiên. Lúc nào cũng nghĩ đến chị Hai, bộ Ở trên đời này không có chị Hai là anh không sống nổi sao?

Du chặc lưỡi:

- Cô vô tình chứ tôi thì không. Sống chung một nhà tám năm trời, chúng tôi đã quen có nhau rồi. Đứa này bệnh thì đứa kia lo bộ không được sao?

- Ai nói không được. Nhưng bây giờ chung quanh chị Hai tôi thiếu gì người lo. Có lo là lo cho cái thân anh kia, thất tình rồi đâm ra.... khủng, nhà không ở mà lại ra ở gầm cầu, có ngày chuột cống nó ăn hết ngón chân....

- Mặc kệ tôi! Tôi chết hay sống mắc mớ gì đến cô, cô về lo cho chị Hai cô luôn đi. Ồ, nhớ nhắc lại với chị Hai cô, thằng Du khủng bị chuột..... cắn chết rồi, còn xác thì cuốn theo sông Sài Gòn trôi mất tiêu, biểu cô ấy đừng thèm quan tâm đến tôi làm gì. Còn tất cả những gì tôi có điều để hết cho cô ấy.

- Để hết là sao? Bộ anh nhất định ở lại đây làm mồi cho chuột..... cống sao? Chẳng lẽ trên đời này, ngoài chị Hai tôi ra chẳng còn ai có thể kéo anh ra khỏi cái gầm cầu này hả?

Du đập chiếc chiếu sang một bên rồi quơ tay:

- Sao, trăng cái gì? Đã nói không về là không về. Tôi bây giờ còn gì nữa đâu mà về chứ? Bà ngoại tôi không còn, ba má không, Hạnh Tiên lại thuộc về một người khác. Tôi về lại ngôi nhà đó trong lúc này chắc tôi điên.

Hiểu được tâm trạng của Du, Hạnh Giang tỏ vẻ rất cảm thông. Nhưng khi chưa kịp mở lời nào với anh, cô đã nhảy bổ vào Du một lần nữa với vẻ hốt hoảng:

- Chuột..... chuột, anh Du ơi! Chuột.

Hết hồn vì cú nhảy của Hạnh Giang, Du định tránh sang một bên nhưng không kịp nên đành ngồi yên chịu trận khi Giang nhảy phóc một cái vào lòng anh. Lỡ bộ nên Du ngồi chết trân, trong khi Giang run như cây sậy. Được một lát, anh nghe cô rên:

- Nhiều chuột quá, anh Du ơi. Em sợ.

Du chặc lưỡi:

- Sợ gì mà sợ. Mồi đấy, đem xuống vài xị để đây, đốt thêm một đống lửa bập bùng nữa thì nhậu đã phải biết.....

Du chưa kịp dứt lời thì Giang lại hét to một tiếng nữa. Rồi từ trên người Du cô bước qua một cái khoảng trống trước mặt. Ngạc nhiên vì hành động của Giang, Du vội hỏi:

- Nhảy như cô không sợ bị què sao? Cô đừng nói là trên người tôi có chuột đấy nhé.

Giang chun mũi:

- Không phải trên người anh có chuột, mà là có mùi..... chuột. Lúc nãy nhảy lên mình anh, lỡ hít phải một làn độc khí, em chỉ muốn chết cho xong.

Nghe Giang nói vậy, Du bực bội:

- Cái đồ vô ơn! Muốn chết thì chết quách đi. Nhảy lên mình người ta, người ta chưa kịp nói đã nhăn mặt chê hôi. Hôi thì về đi, ai khiến cô xuống đây mà chê với khen.

- Nhưng..... anh hỏi thật mà.

- Ăn chung với chuột, ngủ cùng chung với chuột, không hôi mùi chuột thì còn hôi mùi gì nữa. Và lại, bụi đời mà, gầm cầu xó chợ chứ đâu phải tiểu thư khuê các như các cô mà thơm cho được

- Anh Du à! Em van anh đó, về nhà đi anh, chỗ này làm sao mà ở cho được

- Sao lại không? Chỗ này khối đũa giành mà không lại tôi đó. Ở đây sông nước hữu tình, vui buồn không đến, còn chỗ nào hơn được chứ

- Nhưng không lẽ anh ở đây hoài? Ở đây điều kiện vệ sinh không có, ngay cả đến miếng ăn giấc ngủ cũng lòi thối thì làm sao mà sống được chứ. Làm Rô-Bin- Xon kiểu này mai một có đem cấp cứu thì bác sĩ cũng chê thối

Du quay nhìn Giang

- Nữa, sao mỗi lần cô mở miệng là cô trù tôi vậy? Bác sĩ chê thì cho ông chê đi, tôi đâu cần sống mà sợ chứ

- Đến con... chuột mà cũng còn ham sống. Làm người như anh, sao cứ mở miệng ra là đòi chết vậy?

- Ai đòi chết hồi nào? Điên quá đi! Tôi chỉ nói là tôi không ham sống chứ đâu có đòi chết. Bởi vì nếu muốn chết, tôi đã không nằm ở vị trí cao nhất trong cái gầm cầu này đâu, biết chưa?

Nghe giọng lý sự của Du, Giang bật cười

- Có anh mới điên đó. Tự dưng bỏ nhà bỏ cửa ra đây ở, chị Hai em nói, nếu anh không về thì chị Hai và mẹ em sẽ thuê nhà khác. Chừng đó, nhà anh bỏ cho... mỗi nó ăn thì ráng chịu

- Sao tự dưng lại bỏ đi, chê nhà tôi nghèo phải không?

- Cái gì mà giàu nghèo chứ! Chỉ tại không có anh, chị Hai rất buồn. Chị Hai của em luôn xem anh như một người anh ruột thịt. Không có anh, ngôi nhà chẳng có chút vui vẻ nào

Giọng Du chua chát

- Thì đã có anh Đường thế chỗ của tôi rồi

- Anh Đường là anh Đường, làm sao mà thế chỗ anh được chứ

- Sao lại không? Người ta là người yêu mà, đủ tư cách để bảo vệ cô ấy hơn tôi chứ. Và lại, tôi về ngôi nhà ấy cứ cảm giác như mình thừa thãi. Họ có cặp có đôi, còn tôi thì...

Giang nhanh nhẩu

- Anh thì sao? Anh cũng có cặp có đôi như chị Hai đi, vậy là được rồi

Du nghe giọng nói thì bật cười

- Tôi có cặp có đôi với... chuột à. Nói thật nha, đám chuột cái ở đây chề tôi không bằng đám chuột đực của chúng nên chúng còn không thèm nữa là...

- Chỉ tại anh không biết đó thôi, chứ thật ra có người...

Không đợi Giang dứt lời, Du đã vội ngắt ngang

- Đùa vậy thôi chứ chuyện tình cảm tôi không quan tâm. Bây giờ chị em cô gặp lại nhau, gia đình đoàn tụ, với tôi vậy là đủ, còn mọi việc khác, cứ để cho nó mặc tình

- Có thật anh không quan tâm đến chuyện tình cảm nữa không?

Du lẳng lẳng gật đầu, rồi với tay lấy hòn đá bên cạnh ném xuống dòng sông đang ngấp nghé dưới chân. Hòn đá làm chao dòng nước và khi từ từ chìm xuống, nó tạo lên trên mặt sông những vòng tròn đồng tâm lấp lánh ánh sáng, rọi xuống từ những ngọn đèn cao áp bên trên cầu

- Cô thấy đó, khi yêu và không được yêu, con người ta cứ như hòn đá rơi xuống sông kia, hòn đá rời tay cô rồi thì có còn nhặt được nữa không?

- Nhưng chung quanh anh vẫn còn những hòn đá khác kia mà

- Nếu nói vậy, tôi kết luận là cô chẳng biết gì về tình yêu hết

- Tại anh quan trọng hoá vấn đề, chứ trong thế giới này có biết bao nhiêu người cũng cùng có một tâm trạng như anh, vậy mà họ có chết đâu?

- Thì tôi cũng đâu có chết? Chỉ có điều sống với trái tim tan nát thì còn tệ hơn là chết nữa. Đúng không?

Nghe Du nói vậy. Giang bất mãn nên đứng lên

- Thôi được. Anh đã nói thế thì em hết cách. Anh không về thì cứ ở đó mà làm chàng Trương Chi. Còn em, em đi về đây

Thấy Hạnh Giang đòi về, Du liền nói

- Muốn về thì chờ tôi đưa về, trời tối lắm

Với vẻ dỗi hờn, Hạnh Giang chối từ

- Thôi, không làm phiền anh, tôi đến được thì tự về được

Biết Hạnh Giang đang dỗi, Du vội nói

- Đương nhiên rồi, đến được thì về được. Nhưng tôi báo trước ở dưới này nhiều chuột lắm, nếu lỡ nó có bò...ng chân cô thì đừng có tung vào người tôi nữa nhé. Nãy giờ bị cô đập hai lần gần chết, giờ mà thêm một lần nào nữa chắc tiêu đời tôi luôn

Thấy Du dọa mình, Hạnh Giang mếu máo

- Mặc dịch anh đi! Biết tôi sợ chuột mà còn nhát. Đã vậy, tôi không thèm về, tôi ở đây luôn

- Cô dám không?

- Anh dám sao tôi không dám

- Nếu vậy thì xin mời, tôi không khách sáo đâu nha

Nghe Du nói ngang, Hạnh Giang tức anh ách, nhưng lỡ nói cứng nên cô đành phải ngồi trở lại. Chừng một lát sau, Giang chợt nghe có tiếng động gần chân mình. Cô gắng để đừng thét lên, cô đứng đưa chiếc đèn pin để đuổi chuột. Ai ngờ con chuột dạn dĩ quá, chẳng những không chạy đi mà còn bò hẳn lên đôi chân cô. Quá kinh sợ vì cái cảm giác chạm...ng và thân con chuột. Giang lại thét lên và rồi vụt bỏ chạy. Nhưng lần này, vì không kịp định hướng, cô phóng xuống phía dưới chỗ dòng sông. Thấy vậy, Du vừa hét vừa nhào tới chụp lấy Giang, nhưng vì mất đà, nên khi níu được Giang, cả hai đều té âm xuống nước. Chối với vì hụt hẫng, Giang nắm chặt lấy Du vừa hét

- Cứu! Cứu em với, anh Du ơi!

Vì đang còn ở nép sông nên nước vẫn còn cạn. Du ôm vội Giang rồi kếp cô lên bờ. Tới được nơi an toàn rồi, Du mới để Giang ngồi xuống. Vừa nhìn Giang rét run, Du vừa giận lại vừa thấy thương hại, nên thay vì định mở lời trách móc, anh chỉ nói với cô giọng nhẹ nhàng

- Ướt hết rồi, ngồi đó anh nhóm lửa lên cho ấm

Đang vừa lạnh vừa sợ, nhưng khi nghe giọng Du đảm thắm, Giang lại thấy ấm lòng và khi ngồi thật ngoan đợi Du nhóm lửa, trong lòng Giang chợt rộn lên một cảm giác nao nao...

- Nè! Ngồi xích lại đây, sưởi cho khô quần áo rồi anh đưa về. Con gái gì mà ngang quá, anh chịu thua em rồi đó

Nhìn ánh lửa lung linh soi trên gương mặt Du, Giang nói nhanh

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ nếu anh không về với em, thì em cũng không về

- Sao lại bướng nữa hả? Em không về thì anh sẽ khổ vì em lắm

- Cho đáng đời anh. Ai bảo anh còn bướng hơn em

Du đẩy mớ củi vào rồi nhìn Giang. Bên bếp lửa lung linh, đôi mắt anh ánh lên nỗi buồn

- Không phải là anh bướng, nhưng bây giờ về anh không dám nhìn mặt ai hết, làm một kẻ thất tình khó coi muốn chết

- Cái gì mà khó coi chứ, em cũng thất tình vậy, nhưng em thấy cũng bình thường thôi

- Em mà thất tình? Định đùa anh chắc?
- Không đâu. Em thất tình thật vì người em yêu lại yêu người khác mất rồi
- Vậy mình là đồng minh sao?
- Thì cứ xem như vậy đi
- Chẳng lẽ em không thấy khổ?
- Sao lại khổ? Nếu yêu không được thì thôi. Đời còn dài mà, cơ hội yêu đâu có thiếu
- Nhưng mà người mình yêu chỉ có 1

Giang thở dài

- Nếu anh luẩn quẩn những suy nghĩ này hoài anh sẽ khổ đó. Sao anh không nghĩ yêu là một sự trao tặng thiêng liêng. Mà khi trao tặng như vậy, người ta chỉ vì một mục đích duy nhất là tạo hạnh phúc cho người mình yêu. Anh yêu chị Hai, nhưng cứ dần vật chị ấy mãi vì mặc cảm đã làm khổ anh thì yêu chị ấy để làm gì, nếu thật sự anh muốn làm cho chị ấy được hạnh phúc thì đó mới là một tình yêu chân chính, anh hiểu không?

Du nhìn Giang một hồi lâu rồi nói

- Thật sự thì mấy ngày về ở đây, anh đã suy nghĩ kỹ lắm về quan hệ giữa anh và Hạnh Tiên. Đúng là anh có yêu cô ấy, nhưng hình như tình cảm đó thiên về gia đình hơn. Anh sợ. Đường cướp mất Hạnh Tiên, cũng giống như sợ ai đó cướp mất đi của mình một chỗ dựa về tinh thần. Chính nỗi sợ hãi này đã làm cho anh ích kỷ, khi tự làm khổ mình và làm khổ cả những người thân

- Bây giờ khi đã nghĩ ra, sao anh còn không chịu trở về?

- Đến lúc này thì anh lại sợ gặp mặt Hạnh Tiên? Sợ cô ấy xem thường anh

Thấy vẻ mặt Du chân thành, Giang nín lấy tay anh rồi nói

- Anh về đi, bây giờ hạnh phúc lớn nhất cho chị Tiên và em là lại thấy anh về. Không ai xem thường anh cả, mà ai cũng hết mực yêu thương và chờ đợi anh

- Nhưng...

- Không nhưng nữa, mình về bây giờ đi anh

- Cho anh suy nghĩ thêm đi Giang

- Ở chỗ tối tăm như vậy, làm gì có được những suy nghĩ sáng suốt được chứ. Anh em mình lên trên kiếm cái gì ăn rồi bàn tiếp được không?

Nghe nói đến ăn, mắt Du sáng lên

- Ừ, được đó. Anh cũng đang đói sấp chết đây. Mình đi kiếm gì ăn đi há

Giang nhìn Du tùm tùm

- Anh đừng nói với em thực đơn của anh trong mấy hôm nay là "lẩu chuột" đó nhé

Du vỗ vào bụng rồi khề khà

- Khi buồn thì người ta quên mất bao tử của mình chứa cái gì ở trong, mà chỉ chú tâm đến việc đã bỏ cái gì vào đấy chưa?

- Còn bây giờ, anh đang buồn hay đang vui

- Bây giờ hả? Ba rọi thôi, nửa vui nửa buồn, nhưng bụng thì lại đang còn cao ghê gớm

- Vậy nếu hôm nay em không đến tìm anh, chắc sẽ có người biếng thành ma đói

Du cười rồi đứng dậy gom lửa lại

- Không cần đến mai đâu, bây giờ anh sắp thành ma đói rồi đây

Giang cũng đứng dậy rồi vừa cười vừa nói

- Như vậy là ở dưới gầm cầu này có đến hai loại ma, ma đói và cả ma... chuột

- Ủ, chuột thì vô tư... có bữa nó còn gặm cả tai anh nữa kia

Giang rình mình, rồi dùng đèn pin soi khắp chung quanh. Dưới ánh đèn bọn chuột giương đôi mắt đỏ chạch nhìn Giang, khiến cô rợn người, túm lấy áo Du, giọng gần như rên lên

- Eo ơi! Chuột nhiều quá anh ơi. Em không dám đi đâu

- Không đi thì làm sao ra khỏi đây?

- Hay là anh đi trước đuổi chúng giùm em

- Không được, chuột ở đây dạn lắm, đuổi chúng, chúng chẳng những không đi mà còn chạy tùm lum nữa

- Trời! Nếu vậy chắc chết

Du cười nói

- Giờ thì còn một cách, nhưng anh sợ em không chịu

- Chịu. Cách gì em cũng chịu, miễn là em ra khỏi đây an toàn

- Yên trí đi, để anh cõng em là xong

Giang nghe vậy thì giã nảy

- Không được đâu, bộ anh muốn.... hôi chết em sao?

- Anh chỉ muốn giúp em, nhưng không được thì thôi

Nghĩ tới nghĩ lui, thấy không còn cách nào khác, Giang đành phải gật đầu

- Thôi đành vậy, nhưng anh phải nhớ là đi nhanh lên nhé. Nếu không, anh cấp cứu em không kịp đâu

Du ngửi ngửi áo mình rồi nói

- Cũng bình thường thôi mà, mùi cũng đâu đến nỗi

- Còn nói là không đến nỗi. Hôi chết người ta

- Ừ thì hôi, nhưng bây giờ có đi không thì bảo. Nhanh đẽm một lát nước triều lên, tất cả chuột sẽ tập trung ở đây thì em chỉ còn có nước... bay

Nghe Du nói vậy, Giang rùng mình rồi hồi thúc

- Vậy thì còn chờ gì nữa, đi thôi anh

Du khò lưng xuống rồi dặn

- Ôm chặt cổ nha, kéo sợ hôi mà không ôm thì té đó

- Biết rồi mà, nói mãi...

- Vậy thì lên đi

Thấy Du sẵn sàng, Hạnh Giang vội ôm chặt lấy cổ anh rồi đu người lên lưng anh. Lúc này, tự dưng trong một thoáng, sự chạm...ng đó chợt làm cho cả hai thấy lúng túng. Nhưng rồi khi sự lúng túng ấy qua đi, cả? Giang và Du đều cảm thấy thích thú. Choàng tay qua cô? Du, Giang nói khẽ vào tai anh

- Sao, có nặng hông?

Du xảng giọng để cổ giấu vẻ bối rối

- Nặng... bỏ xừ! Khéo đến cả tạ chứ chẳng chơi

Giang bầu vào cổ áo Du, rồi đe dọa

- Nói năng phải lựa lời, kéo mát... cổ bây giờ

- Anh mát cổ thì em bị mát chân đấy

- Sao vậy?

- Thì chuột... ăn mát chứ còn sao nữa. Anh mát cổ rồi thì lấy ai cõng em?

Nghe câu nói này của Du, tự dưng Giang thấy ngọt ngào cõi lòng. Với cô lúc này, có lẽ chỉ có thể...

- Nè! Nghĩ gì đấy, soi đường cho anh đi chứ, còn mấy gộp đá nữa mới lên trên được

Giang nghe Du gọi thì lia đèn xuống chân Du. Vừa soi, cô vừa ôm cứng cô? Du bằng tay kia. Lên được bên trên cầu, Du tha? Giang xuống rồi thở dốc

- Lo tập thể dục đi, nặng quá rồi đấy. Cõng em một hồi nữa chắc anh thành ma le quá

- Sao là ma le?

- Thì nặng quá phải mệt, mệt quá thì phải le lưỡi chứ còn sao?

Giang nghe Du hài hước thì bật cười, và cô thật sự thấy vui vui khi đã ở cùng với anh trong không khí này đêm nay

- Giang! Về nhanh, kéo mưa. Trời chuyển giông tố rồi đó

Nhìn lên trời theo tay chỉ của Du, Giang lo lắng bước nhanh chân thêm. Lúc này trên cầu vắng người. Giang níu tay Du chạy thật nhanh để tránh kịp cơn mưa. Bất ngờ, từ phía đằng trước Giang và Du, tự dưng có một tốp đông người đang chạy ngược về phía họ. Vừa kéo tay Giang đứng nép vào thành cầu. Giang và Du đã nghe có tiếng người kêu cứu

- Cứu! Cứu tôi với! Có người muốn giết tôi! Cứu tôi với!

Tiếp theo tiếng kêu hét hoảng là bóng một người đàn ông có vẻ mệt mỏi đang cố chạy thoát đám đông đang rượt theo

Du quay nhìn Giang rồi bảo

- Em đứng nép sang một bên để anh phụ với người này một tay

Giang sợ sệt lắc đầu

- Đừng anh, chuyện của người ta, đừng xen vào

- Trong thế này, không xen cũng không được. Em xem ông ấy sắp xỉu đến nơi rồi

Thấy ý Du đã quyết, Giang nhìn anh lo lắng

- Nhưng người ta đông vậy, mà anh chỉ có một mình

- Em lo gì, tụi này anh biết, thấy hùng hổ vậy chứ nhằm nhò gì, chỉ cần anh đẩy một phát là chúng toi liền

- Có cần báo công an không anh?

- Khỏi. Tụi nhái bèn này thì có gì mà phải lo chứ

Hai người nói đến đây thì đã thấy người đàn ông lúp xúp chạy đến. Vừa thấy hai người, ông ấy đã đổ sụp xuống vì mệt. Du và Giang vội chạy đến đỡ ông ta lên thì bọn người kia cũng vừa ủa đến. Du vừa lên tiếng ngăn lại thì đã bị cả bọn xông vào đánh túi bụi. Nhưng cũng như Du nói, bọn chúng đông nhưng không có tài cán gì, nên chỉ sau một lúc hỗn chiến, chúng đã bỏ chạy vì thua. Đánh đuổi được đũa cuối cùng, Du mới đến chỗ Giang. Thấy cô chờ người ra khi nhìn người đàn ông đang nằm thoi thóp dưới đất thì vội hỏi

- Giang! sao thế?

Mếu máo trả lời Du trong nước mắt, giọng Giang lắp bắp

- Ba... ba.. của em

Chỉ tay vào người đàn ông, giọng Du ngạc nhiên

- Em nói sao? Ông ấy là ba của em à? Có thật không?
- Thật, thật mà. Ông ấy là ba em, bây giờ phải làm sao đây anh?
- Còn sao nữa, đưa ông ấy đi bệnh viện ngay

Vừa nói, Du vừa cúi xuống đỡ người đàn ông đứng dậy, vừa thúc Giang

- Mau lên em, gọi xe đi

Nghe lời Du, Giang đứng dậy để chạy tìm xe. Nhưng khi cô vừa đứng lên thì bất chợt cô nhìn thấy một thằng trong số người ban nãy rút dao sáng loáng. Thấy hắn định đâm Du từ phía sau, cô vừa hét lên rồi vừa đẩy Du ra. Vì cú đẩy của Giang, Du thoát chết, nhưng còn Giang, cô lại hứng trọn mũi dao ấy vào ngực mình. Hoảng hốt vì thấy Giang ngã vật ra với chiếc dao còn găm vào ngực. Du đau đớn hét lên

- Giang! Tại sao em lại làm thế? Tại sao em lại hứng mũi dao này cho anh?

Cố nén cơn đau, Giang cố thều thào

- Vì... vì... em... yêu... yêu... anh

Nói vừa dứt lời thì Giang ngất đi. Và trong vòng tay Du, Giang nằm yên, ngực đầm máu, những giọt máu tuôn ra từ một tình yêu nồng thắm chợt làm Du bừng tỉnh. Và rồi trong tiếng mưa ào ào từ phía bên kia bờ sông đưa lại, Du bế thốc Giang lên rồi hét lớn

- Giang ơi! Em không được chết! Em không được chết!

Mở bừng mắt vì nghe có tiếng ai gọi mình bên tai, Hạnh Giang rên lên vì đau. Thấy cô mở mắt lại nghe tiếng kêu, mọi người ở chung quanh giường đều vui mừng reo lên

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi! Hạnh Giang tỉnh lại rồi!

Ngơ ngác nhìn quanh một lúc, Giang hỏi thật chậm vì đau

- Sao con lại ở đây?

Bà Bửu đứng cạnh bên giường liền trả lời

- Con không ở đây thì còn ở đâu. Lỡ nguyênmột dao vào ngực thoát chết là may lắm đấy

Dì Tư gật đầu

- Phải đó. Bác sĩ nói cái thằng đâm con thế mà tài, vì chỉ cần nhích con dao ấy lên trên, xuống dưới, sang trái hoặc sang phải một tí nữa thôi là coi như xong. Cũng may trời đất còn thương, cho con bình an vô sự, chứ nếu không thì ba mẹ ân hận đến cả đời

Giang nhìn dì Tư một lúc rồi nói

- Ba con... đâu? Sao ba lại.. ra nông nổi này?

- Ba con đang nằm ở phòng kế bên con đây, thương tích đầy mình, nhưng cũng may là ông ấy không sao, dưỡng bệnh vài bữa là khỏe. Mẹ nghe nói ông ấy hiện đang là công nhân bốc xếp hàng ở cảng Sài Gòn. Do phát hiện được tui cờ gian bạc lận đã hại cả nhà ta khi trước nên ba con tố giác với công an. Khi công an tới hốt ỏ, mới hay còn thêm mua bán ma túy nữa. Thằng trùm bị bắt và bị kết án, nên bọn đàn em tìm ba con thanh toán. Đêm đó ông ấy đi làm về là bị chúng đón đánh, cũng may là nhờ gặp Du và con, chứ nếu không ổng bị chúng giết chết cũng không chừng

- Vậy là... ba con đã trở thành người tốt rồi sao?

Dì Tư nhìn con ứa nước mắt rồi gật đầu

- Là người, phạm phải sai lầm chimột lần thôi là tan nát hết! Cũng may ông trời con thương nên đã cho ba con kịp suy nghĩ lại

Bà Bửu nắm tay dì Tư rồi cười

- Thôi nào, sao lại khóc, gia đình đoàn tụ như vậy thì phải mừng chứ sao lại khóc. Gương vỡ lại lành, có khi còn hạnh phúc hơn trước nữa đó

Hạnh Tiên nghe bà Bửu nói, liền gật đầu

- Bác Bửu nói phải đó mẹ. Bây giờ cả nhà ta lại đoàn tụ, con nghĩ chẳng còn có gì mừng hơn được nữa. Đợi Hạnh Giang xuất viện, và ba khỏe lại, con tình nguyện đem hết tháng lương đầu tiên của con để khao cả nhảmột bữa

- Sao, chị đã đi làm rồi à?

- Ừ, được hai ngày rồi. Em vào đây mê man suốt ba ngày ba đêm làm cả nhà lo muốn chết, bây giờ tỉnh lại rồi thì coi như ổn

- Chị làm công ty của anh Đường à?

- Ừ, làm ở đó nhưng cũng chỉ thời gian thôi, vì chị được công ty cho đi học nghiệp vụ sắp tới đây chắc chị bận rộn lắm

Bà Bửu nhìn Hạnh Giang rồi cười vui báo tin

- Còn mẹ của con, ba đã xin cho bà một chân hộ lý ở bệnh viện tuy hơi cực nhưng đồng lương khá và ổn định. Nay mai con ra trường rồi đi làm nữa là tất cả mọi việc đều ổn

Dì Tư gật đầu

- Phải đó con, bây giờ gia đình mình ai cũng có công ăn việc làm ổn định, nếu chịu khó vun vén sắp xếp thì tương lai sẽ khá hơn. Tạm thời, ba mẹ và chị Hai con về ở nhà Du. Còn con, con cứ ở lại nhà ông bà Bửu, khi nào rảnh rồi thì về thăm mẹ là được rồi. Phải nhớ là gia đình ba mẹ nuôi của con có công ơn lớn đối với gia đình mình, nên trách nhiệm đền đáp mẹ giao cho con đó

- Vậy mẹ có còn giận con không?

- Làm gì có? Là mẹ con sao giận nhau mãi được? Vả lại lúc trước ba mẹ đã vì hoàn cảnh mà khiến các con khổ sở, ba mẹ cũng có một phần lỗi lớn. Nay cả nhà đoàn tụ như vậy, mẹ mừng còn không hết nữa là giận

Hạnh Giang níu tay mẹ giọng vui vẻ.

- Mẹ Oi! Con hạnh phúc quá. Mẹ có biết con đã ao ước điều này từ lâu rồi không?

Cúi xuống hôn nhẹ lên má con, dì Tư cười hiền hoà

- Ở đời mà, có nhiều chuyện không thể ngờ được, nhưng cứ ở hiền thì sẽ gặp lành con ạ. Ồ, mà hôm qua cậu mợ con có đến thăm đấy

- Sao cậu mợ biết?

- Thì mẹ đến cho cậu mợ hay. Tội nghiệp sau ngày các con trốn đi, cậu mợ hồi hận lắm. Đến khi biết được cả nhà ta sum họp, cậu mợ rất mừng. Dạo này cậu con nghỉ hưu rồi, mợ con buôn bán ế ẩm nên công nợ rất nhiều. Hôm qua mẹ có đem đến cho cậu con ít tiền để giúp cậu ấy lúc ngặt nghèo

Hạnh Giang nhú mày

- Mẹ! Sao mẹ lại...

Hiểu ý con, dì Tư lắc đầu

- Mẹ biết con nghĩ gì. Nhưng đã là người thì sao tránh được những sai sót? Vả lại, chung quanh mình đâu có bao nhiêu người thân, nếu chỉ vì những giận hờn thù oán mà để mất hết tình cảm thì mình còn biết sống để làm gì, vì ai và cho ai nữa? Nghe lời mẹ, chuyện cũ bỏ qua hết, mọi thứ đều phải gầy dựng lại lần đầu mới được! Biết chưa?

Nghe những lời dì Tư dạy con, bà Bửu khẽ gật đầu. Và cho đến giờ này bà mới hiểu vì sao dì Tư lại có được hai đứa con ngoan đến thế. Ở dì, tình thương yêu và sự mẫu mực trong cuộc sống chính là nền tảng để dì giáo dục tốt những đứa con

Thấy bà Bửu đang suy nghĩ điều gì đó một mình, Hạnh Giang nắm tay bà khẽ lắc

- Mẹ! Mẹ đang nghĩ điều gì vậy?

Nhoẻn cười nhìn Hạnh Giang, giọng bà Bửu âu yếm

- Mẹ đang nghĩ vì đâu mà con gái mẹ đáng yêu như thế! Thì ra muốn có những đứa con ngoan, trước nhất cần phải có những bà mẹ tốt...

- Vậy còn việc mẹ cho con ở lại nhà mẹ thì như thế nào?

- Thì đó là hạnh phúc lớn nhất đời mẹ chứ sao

- Vậy khi con ở bên mẹ thì con là Lê. Quyên, còn khi ở bên mẹ của con thì con là Hạnh Giang há?

- Không cần đâu! Từ nay con hãy cứ là Hạnh Giang thôi. Lê. Quyên đã mất rồi và mẹ cần phải chấp nhận điều ấy. Bây giờ con là con gái của mẹ và là em của chị Lê. Quyên, chịu không?

Khẽ gạt đầu sung sướng, Hạnh Giang nhìn hai bà mẹ của mình mà trong lòng thấy ấm áp lạ thường. Thì ra ở trên đời này ông trời đã không bạc đãi cô, cuộc sống và cả những hạnh phúc đang yêu vẫn luôn ở bên cô và luôn thuộc về cô...

- Thôi con tỉnh rồi thì cứ nằm đấy nghỉ ngơi, để mẹ về nấu chút gì cho con tâm bõ. Nằm suốt ba ngày liền chắc bao tử con đã rỗng tuếch cả rồi

Dì Tư nghe bà Bửu nói thế liền lên tiếng

- Thôi khỏi, bà chủ. Lúc này đéo'n thăm Hạnh Giang, tôi có mang theo gà hầm cho nó, lát nữa nó ăn là được rồi

- Vậy đâu có được, dì là mẹ, tôi cũng là mẹ, dì lo cho nó ăn, tôi cũng phải lo chứ, đúng hông? Vậy thì bây giờ tôi phân công, buổi sáng thì dì lo cho nó ăn, còn buổi chiều tôi lo, chịu không?

- Nhưng như vậy thì phiền bà lắm

- Lo cho con sao gọi là phiền? Nó cũng là con của tôi vậy mà, nếu dì không để tôi lo cho nó thì tôi mới thấy phiền đó

Thấy nhiệt tình của bà Bửu, dì Tư gạt đầu rồi quay qua Giang và nói

- Vậy cũng được, có bà chủ lo với tôi thì tôi yên tâm lắm. Còn con, thấy được sự quan tâm của mẹ con thì con nhất định phải hiếu thảo với bà nghe chưa?

- Con biết mà mẹ.

- Ừ, biết thì tốt. Thôi, hai mẹ về đây, con ở lại nghỉ ngơi đi rồi lát nữa mẹ vô thăm hả.

Nghe Hạnh Giang "ạ" ngoan, dì Tư và bà Bửu vui vẻ kéo nhau về. Khi trong phòng chỉ còn mình Hạnh Tiên, Hạnh Giang liền hỏi

- Chị Hai! Anh Đường đâu?

- Anh Đường vừa đi công tác sáng nay rồi. Anh gửi tặng em bó hoa tulip đỏ, em có thích không?

- Còn chuyện chị và anh Đường thì sao?

- Trước mắt đang là thời gian tìm hiểu. Dự công việc chị Ổn định xong thì anh chị sẽ cưới nhau

- Vậy còn...

- Anh Du hả? Anh về rồi. Không hiểu lúc gặp anh em đã nói những gì, mà khi anh quay lại ảnh đổi khác ghê đi

- Đồi khác thế nào chị?

- Thì đồi khác cả về hình thức bên ngoài, lẫn nội dung bên trong chứ sao. Ảnh nói lúc trước ảnh nghĩ là yêu chị nhưng thật ra không phải, thì ra tình cảm đó chỉ đơn thuần là tình cảm anh em trong gia đình thôi. Ảnh xin lỗi chị và and Đường, và còn chúc cho anh chị hạnh phúc nữa

- Vậy sao!

- Còn một điều nữa là dạo này anh Du chịu khó tắm rửa và thay đổi quần áo lắm. Mấy hôm em còn hôn mê, ảnh lo lắng và rất khổ sở, anh ấy còn trực ở đây suốt mấy đêm rồi

- Anh ấy... còn nói gì nữa không chị Hai?

- Là một điều là chiếc áo ảnh mặc hôm em bị đâm, dính máu của em nhiều lắm. Chị nói để chị giặt cho sạch, nhưng ảnh lại không chịu, ảnh bảo để nó làm kỷ niệm

Giang nhăn mặt

- Để làm ổ chuột thì có. Áo dơ và hôi như vậy, nay còn dính máu vào nữa, để lại mà không giặt nó hoá... đòi cho coi

Hạnh Tiên nhìn Giang cười cười

- Không phải ảnh không biết, nhưng theo chị thấy thì chính là ảnh cố tình đó. Nè, chị nghi nàng My. Nương của chàng Trương Chi ngọc ngà này chính là em rồi, phải hôn?

Đỏ mặt vì ngượng, Giang giãy nảy

- Trương Chi, My. Nương gì chứ! Thằng cha đó cù lần thấy mò

- Thời buổi bây giờ, kiếm cái cù lần như Du chẳng dễ gì đâu. Nếu quả thật là anh ấy đã yêu thương em rồi thì chị mừng ghê lắm. Nào! Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Em kể cho chị nghe coi

- Không có gì đâu, chị Hai à? Tụi em... bình thường thôi mà

- Ở đó mà bình thường. Anh Du xưa nay bướng bỉnh thấy mò. Chị không tin là chỉ có tình cảm bình thường mà làm thay đổi được ảnh

- Có thể ảnh thấy em bị thương nên ảnh tội nghiệp vậy thôi

- Tội nghiệp à! Yêu thì có, mấy hôm nay nhiều lần chị bắt gặp ảnh nắm tay em, rồi thì thầm nói điều gì đó vào tai em. Ảnh nói gì vậy hở?

Ngượng ngùng khi nghe những điều này Giang xua tay

- Yêu gì mà yêu, oan gia thì có! Gặp nhau nói mấy câu là gây lộn ầm lên

Hạnh Tiên cười khi

- Không là oan gia thì làm sao gặp nhau mà yêu được chứ? Hồi chị gặp anh Đường, anh làm đổ cả gánh xôi của chị. Nếu lúc đó chị không bị ảnh...ng phải, thì chắc gì giờ này anh chị yêu nhau

- Còn em thì em...ng thẳng vào anh Du, suýt chút nữa thì ảnh chết tươi, chính vì vậy, ảnh không ghét em mới là chuyện lạ.

Hạnh Tiên che miệng nói nhỏ.

- Còn chuyện này mới độc chiêu nè. Tối hôm qua chị định lên thay cho ảnh về, tình linh chị thấy ảnh.... hôn em

- Hôn em? Sao ảnh dám...

- Lúc đó em nằm xụi lơ, mắc gì mà không dám chứ?

- Gã chuột công đáng ghét! Dám lợi dụng em

- Không phải là lợi dụng đâu. Khi nhìn vào mắt ảnh, chị thấy ảnh thương em thật rồi

Giang giã nảy

- Không phải đâu mà chị Hai

- Còn không phải nữa, chị nghi đâu là trùng đó mà

Thấy Giang yên lặng suy nghĩ. Hạnh Tiên đứng dậy sắp xếp tủ cho gọn lại rồi nhìn Giang

- Sao, có phải vậy không?

- Phải hay không thì em không biết, nhưng bây giờ đây mở mắt ra chẳng thấy hấn đâu. Chị nói đi, yêu mà vậy hả?

- Không phải đâu, tại số ảnh lặn độn thôi, loay hoay suốt đêm tới sáng ở đây, lúc mọi người đến thì cũng là lúc ảnh ra về. Chính vì vậy mà khi em tỉnh lại đã không thấy ảnh đó. Nhưng em yên tâm đi, chỉ chú nữa thôi là ảnh đến liền

Giang chun mũi ngửi khắp chung quanh rồi hỏi chị.

- Chị Hai! Hình như em nghe có mùi gì ở trong phòng này đó

- Mùi bệnh viện phải không?

- Không, là mùi thơm, một mùi thơm thoang thoảng

Nghe Giang nói, Hạnh Tiên cười ngất

- Mùi nước hoa đấy, mùi nước hoa của anh Du!

- Cái gì? Anh Du mà xức nước hoa?

- Ừ. Chẳng hiểu có bị ai chê hôi hay không mà anh ấy về mua ngay một lọ nước hoa rồi cứ thế mà xức lấy xức đê?

Hạnh Giang bật cười

- Chị khuyên anh đi khám bệnh đi, hông chừng thần kinh bị đứt dây nào rồi đó

- Chị cũng nghĩ thế, nhưng khi thấy anh ngộ như vậy, chị lại nghĩ có thể anh muốn thay đổi hình tượng thì sao? Khi yêu một người nào đó mà cảm thấy mình chưa thích hợp với họ, người ta thường cố gắng thay đổi như vậy đó

Hạnh Giang lặng yên không trả lời chị, mà chỉ cố suy nghĩ về những hành động của Du. Thật ra sự thay đổi lớn lao này của anh có ý nghĩa gì vậy? Đang lơ mơ suy nghĩ, Hạnh Giang chợt nghe tiếng Hạnh Tiên reo lên

- Kìa, mới nhắc là đã thấy mặt rồi. Linh thật!

Nhìn theo hướng Hạnh Tiên đang nhìn, Hạnh Giang chợt thấy Du đang hấp tấp bước vào. Thấy Hạnh Giang tỉnh lại, anh reo lên vui mừng

- Em tỉnh lại rồi hả? Trời ơi! Làm anh lo muốn chết

Giọng Hạnh Tiên tỉnh bơ

- Lo gì mà lo! Hết chết rồi. Chẳng những nó tỉnh lại mà còn nói chuyện như con kít nữa đó. Chỉ có điều...

Nghe Hạnh Tiên ngập ngừng, Du vội hỏi

- Chỉ có điều... thế nào?

- Còn thế nào nữa, mọi chỗ đều tạm ổn, tuy nhiên chỉ còn có... con tim là vẫn còn đập lổ nhịp hoai. lát nữa, bác sĩ có đến khám bệnh, anh nhớ hỏi ổng giùm em há

- Như vậy là sao?

Hạnh Tiên liếc sang chỗ Hạnh Giang rồi nói

- Thì anh cứ hỏi Hạnh Giang xem. Còn bây giờ, em phải về để chiều còn đi làm nữa. Anh ở đây trông chừng Hạnh Giang và nhớ là muốn nói gì thì phải tranh thủ đi nhé

- Em về thật à?

- Chẳng lẽ lại về giả? Cái anh này, cù lần vừa thôi

- Nhưng khi nào thì quay lại?

- Trưa thì mẹ đem con lên. Bây giờ anh cứ từ từ mà tâm sự đi há

Vừa nói dứt lời, Hạnh Tiên quay qua Hạnh Gianh rồi tiếp

- Em nằm nghỉ đi nhé, chị về đây. Chiều đi làm về, chị sẽ lên thăm em

Rồi không đợi Hạnh Giang mở lời. Hạnh Tiên quày quả ra về. Thấy chỉ còn lại mình và Du, Giang ngưng ngưng gọi với theo

- Hạnh Tiên! Chị Hạnh Tiên!

Biết Giang mắc cỡ, Du bật cười

- Kêu gì mà kêu, người ta về rồi, bộ không thấy sao hả? Sao, em thấy trong người thế nào rồi? Có còn đau chỗ nào không?

Nghe Du hỏi vậy, Giang liền nói mát

- Thì anh cứ thử cho người ta đammột lần đi rồi biết liền hà

Du cười cầu hoà

- Í, ai dám! Chỉ có em là gan cùng mình nên mới dám đỡ dao giùm anh thôi. Lúc đó, nếu em không giúp anh thì bây giờ có lẽ người nằm đây là anh rồi đó

- Là anh hay là em thì cũng đâu có sao? Dù gì nằm bệnh viện cũng đâu có sung sướng gì? Mấy hôm nay nằmmột chỗ, em thấy hình như người của em sắp bị chảy ra

- Em có muốn ngồi dậy không, để anh đỡ?

- Không, ngực em vẫn còn đau, nên em không dám cử động. Anh chỉ cần mở giùm em rèm cửa sổ, để em ngắm bầu trờimột chút là được rồi

- Em có đó không? Anh có mua phở đến đây, để anh lấy cho em ăn nhé

Giang nheo mắt nhìn Du

- Săn sóc tận tình! Ý đồ gì đây?

Du nhăn nhó trước cái nhìn của Giang

- Ý đồ gì? Chỉ làmột chút thiện ý thôi mà. Em đã dám đỡ cho anhmột dao, chẳng lẽ săn sóc em chút mà anh lại đi tính toán hay sao?

Giang xịu mặt

- Chỉ là thiện ý thôi à?

Du gãi đầu

- Nếu chưa thấy đủ, anh còn có thêm cái này để đền ơn em

- Là cái gì?

Nghe Giang nói, Du vội chụp tay xuống giường về bí mật

- Chắc chắn là em sẽ thích

- Nhưng đó là gì mới được?

Nhìn mặt Giang, vẻ hóm hỉnh Du lấy đưa cho cô chiếc lồng, bên trong có một con mèo tam thể tuyệt đẹp

- Là cái này! Em thích không?

Đưa ánh mắt nhìn vào chú mèo Du tặng, Hạnh Giang gật gật

- Thích, thích lắm! Nhưng sao anh biết em thích mèo mà anh tặng?

- Đơn giản thôi, vì anh thấy em sợ chuột đó mà. Anh còn nhớ mấy hôm trước suýt tí nữa em giẫm anh vỡ mặt vì mấy con chuột ở dưới gầm cầu kia, nên anh

nghĩ tốt nhất là mua con mèo này về, cho nó bắt hết chuột, để sau này anh khỏi bị em giẫm lên như vậy nữa

- Anh đừng nói với em là anh định trở lại ở dưới gầm cầu đó nghe
- Làm gì có, anh đâu có điên
- Vậy sao còn sợ em giẫm lên anh?

Du cười tủm tỉm

- Tại anh lo xa đó mà. Vì nhà anh có nhiều chuột lắm, nên anh sợ mai một em về ở nhà anh, anh sẽ mất mạng với em mỗi khi em nhìn thấy chúng nó

Giang nghe đến đây thì đỏ mặt

- Anh điên đó hả? Tự dưng em đến ở nhà anh làm gì?

Nghe Giang nói vậy, Du chung hứng

- Sao, không lẽ em đã quên điều em nói với anh lúc em sắp ngất đi à?
- Lúc sắp ngất đi thì ai mà nhớ được mình nói gì chứ
- A! Như vậy là em nuốt lời?
- Có ai hứa gì đâu mà nuốt với không nuốt

Du nóng nảy nắm lấy tay Giang

- Hạnh Giang! Em đừng nói với anh là em đã không nói gì cả nhé. Em xem đi, cả con người anh đã thay đổi vì lời nói ấy của em đó

Giang nhìn Du rồi tủm tỉm

- Nhưng em có bảo anh ăn diện thế đâu?
- Không đợi em bảo nhưng anh muốn em không bị thất vọng quá vì anh. Anh không muốn ở gần anh, em sẽ lại chê là anh hôi... chuột
- Hôi chuột thì sao? Có thể mùi ấy dễ chịu hơn cả mùi nước hoa nồng nặc mà anh đang dùng nữa kia

- Em nói vậy là ý gì?
- Đơn giản là em muốn anh trở lại là anh như trước đây, vậy thôi
- Nếu anh trở lại giống như trước đây, thì em vẫn yêu anh chứ?

Giang nghe Du nói vậy thì đỏ mặt quay vào trong

- Anh điên quá! Ai mà thèm yêu anh
- Nhưng chính miệng em đã nói yêu anh kia mà
- Miệng em nói chứ đâu phải em
- Định chối phải không? Anh có cách khiến em phải nhìn nhận sự thật rồi
- Cách gì? Nói nghe thử.

Du nheo mắt

- Cách này không phải nói mà là nhìn
- Nhìn à? Anh không định...
- Đúng đấy, anh đã định như thế

Vừa nói anh vừa cầm một con chuột to dùng đưa ra trước mặt Giang làm cho cô hoảng hốt, đang chuẩn bị hét lên vì sợ, thì Du đã vội nhanh nhẩu lấy tay bịt chặt lấy miệng Giang và cười khi

- Sợ chưa? Có sợ chưa? Nhưng mà đừng lo, đây chỉ là chuột cao su thôi mà

Hơi hoàn hồn vì biết được chú chuột kia chỉ là giả, Giang chụp vội lấy tay Du rồi cắn mạnh. Cú cắn vì tức giận của Giang gây ra hiệu ứng tức thì và với tiếng la dữ dội của Du, cô y tá ở gần đấy chạy vội vào

- Ở đây có chuyện gì vậy?

Đỏ mặt tía tai vì đau, nhưng Du vẫn cố làm tỉnh

- Dạ.... không, không có gì. Chỉ đùa thôi mà
- Nếu không có gì thì xin hai người đừng đùa như vậy nữa nhé. Ở đây là bệnh viện rất cần sự yên lặng

Du gật nhanh

- Dạ... tôi biết. Tôi xin lỗi

Thấy Du có vẻ hối hận, cô y tá hài lòng bỏ ra ngoài, Khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng, Du sấn tới bên Giang hùng hổ.

- Nè! Đùa thôi mà, sao em cắn mạnh vậy? Nếu không muốn trả lời thì thôi anh đâu có ép. Em cắn như vậy, bộ muốn lấy mạng anh sao?

- Sao nóng giận quá vậy?

- Không nóng sao được! Cắn anh như có thù, em tuyệt tình quá đó

Giang nhìn Du, cười tủm tỉm

- Có thể mà anh không nghĩ ra sao? Việc em cắn anh chính là cách em trả lời câu hỏi có phần sống sượng của anh đó. Anh động não chút đi

Nghe Giang nói thế mắt Du sáng lên

- Có phải ý em là... yêu nhau lắm, cắn nhau đau?
- Đúng vậy, nhưng phần trả lời câu hỏi chỉ dừng lại ở nghĩa đen của câu này thôi

- Như vậy là em thừa nhận rằng đã yêu anh và chính vì yêu anh nhiều nên em mới cắn anh đau như vậy. Đúng không?

Nhìn vào gương mặt của Du, Giang bật cười

- Ủ, ngốc ạ!

Mừng rỡ vì nhận được thông điệp tình yêu từ Giang, Du suýt nữa thì hét to lên. Nhưng cũng may vừa lúc ấy thoáng thấy bóng cô y tá đi ngang qua. Du vội túm chặt lấy miệng mình lại. Rồi thay vì dùng hết sức để la, lần này anh lại cúi xuống thật nhanh rồi dùng hết sức để... hôn Giang

Sau cái hôn thô bạo ấy, Giang xịu mặt cầu nhàu

- Anh làm gì vậy, định hôn... chết người ta sao?

Du xoa tay phân trần

- Chỉ tại.... chỉ tại anh mừng thôi mà

Giang nguýt dài

- Anh mừng kiểu ấy vài lần nữa thì có lẽ em sẽ bị sút môi thôi

Du phẩn khích ngồi xuống giường Giang

- Em có sút hết môi thì anh vẫn yêu em, yên trí đi

Giọng Giang giận dỗi

- Nhưng đâu có gì chứng minh được là anh yêu em, khi cách đây mấy ngày anh vẫn còn nặng tình với chị Hạnh Tiên?

- Thì anh đã nói rồi mà, khi nhìn thấy em vì anh bị thương thì tim anh thắt lại, sự đau đớn đó đã cho anh hiểu là anh đã yêu em

- Theo kiểu tình yêu sét đánh, đúng không?

- Đúng về cường độ, nhưng rất bền vững theo thời gian

- Vậy nếu em chết vì vết dao kia thì sao?

- Thì anh sẽ không còn có gì để yêu ai

- Anh nói như đang đóng phim

Du gỡ đầu khổ sở.

- Anh phải làm gì cho em tin. Hử?

Giang nhìn vào mắt Du để rồi ở đấy cô đọc được một tình yêu chân thật đang cháy bỏng trong anh, và tình yêu ấy đã cho cô niềm tin

- Em tin rồi, nhưng nếu muốn chứng tỏ lời nói của anh là thật thì anh phải cố gắng học tập và chọn cho mình một nghề nghiệp ổn định. Ngày nào anh mời em đi ăn bằng đồng tiền lương kiếm được đầu tiên của anh, thì ngày ấy em mới tin là anh yêu em

- Chà! Khó khăn đấy, nhưng anh sẽ cố. Chịu hôn?

- Nhưng không được để ngày đó đến lâu quá nhé, em không đủ kiên nhẫn đâu

Du cười xoà rồi nắm tay Giang

- Nhất định rồi! so với em, anh còn thiếu kiên nhẫn hơn nữa kìa

- Nhưng anh phải hứa với em một điều

- Điều gì? Em nói đi?

- Điều đó rất đơn giản với anh...

- Em làm anh sốt ruột quá. Cứ nói nhanh xem nào

- Điều đó là từ nay dù bất kỳ trường hợp nào anh cũng không được đem... chuột ra dọa em. Trái tim em đã tổn thương vì bảo vệ anh, nó không chịu được mấy con vật ghê tởm đó đâu

Thây vè mặt nài nỉ của Giang, Du bật cười

- Được rồi, từ nay anh sẽ không dùng chuột nhát em nữa. Mà mỗi khi anh cần em hỗ trợ, anh sẽ... hôn em cho đến lúc em bằng lòng thì thôi chịu hông?

Giang không trả lời Du, bởi chưa kịp mở miệng thì Du đã cúi xuống...

Bên ngoài trên nhánh cây phượng vĩ già nua, ánh nắng của buổi đầu ngày chợt tràn về bên những chùm hoa đỏ thắm. Ánh nắng mang theo hơi ấm và sức sống lan tỏa trong không gian rồi đậu lên trên thắm hoa mười giờ rực rỡ. Tất cả với Du... chợt như một giấc mơ và ở trên môi anh, hương vị ngọt ngào của nụ hôn đầu đời đã mang đến cho anh một niềm hạnh phúc đến không ngờ!

Hết